

[Undervisningsministeren.]

Det er muligt, at en sådan dialog vil afføde helt nye krav til universitetsuddannelsernes indhold og struktur.

Også mere tekniske problemer presser sig på.

For det første savner man sikker viden om, hvor meget de studerende belaster universiteternes undervisningssystem, og man savner derfor pålidelige kriterier for, hvad der er en rimelig ressourcefordeling til et givet antal aktive studerende. Så længe alle, der løser årskort, registreres på samme måde, uanset om de er passive studerende, heltidsstuderende eller deltidsstuderende, er det ikke muligt at gennemføre en reel bevillingstyring.

For det andet bliver undervisningsstandarden meget svingende, når en uddannelse simpelt hen skal tage det antal studerende, der melder sig. Man glemmer, at der trods alt eksisterer kapacitetsgrænser, selv om man kan diskutere, hvor de ligger.

Endelig er man i de senere år begyndt langt mere alvorligt end tidligere at diskutere behovet for en sammenhængende forskningspolitisk prioritering. Denne prioriteringsdiskussion bliver ret meningsløs, når ca. halvdelen af den offentligt finansierede forskning er nært forbundet med studentertal og undervisningsstandard inden for de forskellige uddannelsesområder.

3. Prioritering og mål.

Der er begrænsede ressourcer til rådighed for den offentlige sektors vækst. Det gælder naturligvis også for uddannelsessektorens vækst. Vi må for de kommende år foretage en nøje prioritering af de forskellige opgaver, herunder fastlægge uddannelsessektorens prioritering i forhold til andre samfundsmæssige opgaver, og inden for uddannelsessektoren foretage en indbyrdes prioritering af de forskellige uddannelsesområder. Hele denne problemstilling behandles indgående i PP II, som folketinget vil få lejlighed til at drøfte den 2. maj. Som undervisningsminister føler jeg trang til at fremdrage følgende passus fra PP II, kapitel 31, om erhvervsproblemer og erhvervspolitik:

„Tekniske fremskridt hænger derfor nøje sammen med det offentliges politik og ydeler på en lang række områder. Dette gælder i særlig grad hele indsatsen vedrørende un-

dervisning og uddannelse, som ikke blot er grundlaget for det fond af viden, befolkningen er i besiddelse af, og forudsætning for forskning og udviklingsarbejde osv., men som også er væsentlig for de færdigheder og de kvalifikationer i øvrigt, deltagerne i produktionen besidder.

Det må tillægges en ganske væsentlig betydning for samfunds- og erhvervsudviklingen i 70'erne og 80'erne, at befolkningens uddannelsesmæssige baggrund formentlig vil være langt rigere og langt mere nuanceret end tidligere, og dette er måske den væsentligste grund til at nære en vis optimisme med hensyn til udviklingsmulighederne.“

På linie hermed finder regeringen, at uddannelse stadig må prioriteres højt — ikke alene af hensyn til den fortsatte økonomiske vækst, men også og måske nok så vigtigt af hensyn til samfundets sociale og kulturelle udvikling. Alligevel tror jeg, at alle er indstillet på, at også uddannelsessektorens vækst må blive mere begrænset end hidtil.

Samtidig vil den aftagende vækst inden for den offentlige sektor generelt give sig udtryk i mere begrænsede stigninger end hidtil i efterspørgslen efter højt uddannet arbejdskraft. Ca. 3/4 af de langvarigt uddannede er beskæftigede i den offentlige sektor. Det vil derfor specielt for denne gruppe være en mærkbar ændring, såfremt væksten i antal ansatte inden for den offentlige sektor falder fra ca. 7 pct. pr. år (1960-1972) til som anslået i PP II omkring 4 pct. pr. år. Det er mindre end stigningen i udbudet af færdiguddannede, og antallet af langvarigt uddannede inden for den private sektor skal derfor stige med ca. 10 pct. pr. år, for at man skal undgå arbejdsløshed blandt de langvarigt uddannede. Det er en meget høj stigningsprocent, også i betragtning af, at man forventer et fald i den samlede arbejdsstyrke i den private sektor.

Set på denne baggrund og under hensyn til, at samfundets sociale og kulturelle udvikling i høj grad må baseres på befolkningens generelle uddannelsesniveau, vil det være vigtigt at prioritere en reform af folkeskolen, ungdomsuddannelserne og uddannelser, der retter sig mod hele den voksne del af befolkningen, højere end stigninger i tilgangen til de lange videregående uddannelser.